

ESTI FUVALLAT

Még megértük a nyári parkban,
itt a hegy tetején – az ívelt
sétány padjain és a nagy fák
árnyas lombja alatt – virágok
ágyán megpihenő találkánk.

Most miénk ez az őszi park. Már
hús fuvallat is ér. – Ne menjünk?
– lesz idő veled itt maradnom;
fáink árnyaival suhanván
gyengéd szép kezeidre hagynám itt, ami voltam.

IKON A MOZIBAN

A sor imádkozik, hogy eizenstein segítsen,
egy-két ajak mozog, azután, mit tesz isten,
a tiszt azt mondja: tűz! – nem mond semmit a tűsz,
és holtan összerogy egyszerre mind a hűsz.

Gergely Ágnes

GERSHWIN

A testből vágyott el, nem
a kontinensből. A zárt ruhák,
a zárt csókok, a zárt hangok
világa taszította messzire,
héját a légörvény. Fiatalon,
amikor szökőkutat látott,
azt gondolta, erő. A víz ereje.
Kilencágú szökőkút, a születés
tengermélyi robbanása, emblematikus
zene. Később, megmerítkezvén, rálátott,

ráérezett, ráhallott, kilencvonalnyi
önimádat csap le a peremkövezetre,
a víz mélyén megbetonozva is
víz van, mozdulatlan akkordok
tetszelgő lényege; és felszínes színeváltozás,
ha estéknént bevilágítják a vízsugarakat
késsel, zölddel, sárgával, tűzvörössel,
és szaporodnak a színárnyalatok,
mint az örület változatai. Az italok,
a gyógyszerek síkban kínálkozó alapjai
csupán egy-két vad zongorista sehol sem
kikötő hörgésének, leszáll a szégyen,
felszáll a zene. Kilencvonalnyi
önimádat. Lecsap a billentyűkre
a légörvényből a héja, zárt hangok,
zárt csókok, zárt ruhák szakadnak fel
véresen a csőre nyomában, a szárnya
dobverés, a víjjogása szinkópás rézfúvós-
menekülés az elemi lényeg elől,
egy kontinensből vágyott el, mohó
és vétkes lelkiismerettel, kiszolgáltatott
testtel, véget nem érő éjféli utáni órákkal,
édes, himnemű bábzenével, azért járt
kilenc lábbon a peremkövezet fölött,
kék-rosszhangulatban azért volt otthon
minden elrongyolt frakkban, ismeretlen
bőrben, bőrszínben, sohasem próbált
szaxofonsivításban, azért torpant meg
hirtelen hangot hallva az Ötödik sugárút
és a Negyvenkettedik utca sarkán a mocsokban
feltisztuló járdaszegélyen, azért, azért hullt térdre –
és a kontinens utolérte.

Lászlóffy Aladár

ODA-VISSZA

Réz Pálnak

Feltámadás után egy boldog pánik!
Vagy boldogtalan. Minden visszaválik
és folytatni lehetne: nemcsak emlék,
de újra létté lehet minden nemlét.